

sis obtemperandum suorum legitimorum superiorum, atque rotam virte sua rationem ad eorumdem quando confidunt aequitati prescriptum agendum & componendam.

Porro statutum vi cuius novus iste superior iustis, ut claustra deinceps servaretur ab omnibus predicti monasteriori monialibus, aequissimum est, cum confessum fuerit, ut executioni demandaretur Decretum Concilii Tridentini cuius ipsissima verba sequuntur: (a) Bonificii VIII Constitutionem Tria. t. 25. que incipit, Periculolo, reverans sancte Synodus de regu. & omnibus Episcopis sub obtestatione dnoi judicii & intermissione maledictionis eternae praepicit, ut in omnibus monasteriis sibi subiecti ordinaris, in aliis vero Apostolica sedis auctoritate clausuram Sanctorialium ubi violata fuerit, diligenter restituat; & ubi inviolata est, conservari maxime procurant: nihil quidquam obstantibus intercessionibus ac causis quibus eidem vel restituenda, vel conservanda posset obfici.

Ex quibus sequitur, ab Hildegarda sine peccato non posse denegari obsequium clausurae que fuit a legitimo monasterio ipsius superiori decreta, & postmodum a solemni professione quam emitta, ibidem restituta.

Atque haec ipsissima difficultas fuit olim cum plurimis alios proposita summo Pontifici Gregorio XIII. a Cardinali Carolo Borbonio Legato Avenionensi & Rhomageni Archiepiscopo, simul & ab omnibus Episcopis ipsius comprovinalibus qui congregati erant in Concilio in civitate nominis ejusdem habite anno 1581. En quibus verbis loquuntur: Unde causa difficultas. Circa Decretum de Claustra monialium sunt quae ex fundatione dicuntur, liberum sibi restringere existimare introitum monasteri. Atque prætextum, se non emisse votum clausurae; nec unquam ingressuras monasterium, si audiret, ullam factae clausurae obligationem. Tleraque minatur, se potius reversuras ad seculum, quam patientiam eandem clausuram, & per parentes nobiles necem etiam Episcopis intentant, si auxiliari ingredimus prohibere: in his perplexitatibus supplicatur quid agendum, maxime ubi timet, ne per clausuram aliquid derius contingat, & magistratus secularis non adjuvet. Quibus rationum argumentis nihil validius opponi potest: nihilominus laudatus Papa primus accepta sententia Prælatorum ex quibus Congregatio sacra constabat, hoc unum præcipit: Executioni demandentur Decretum Concilii Tridentini & Bullæ summorum Pontificum quibus sublati sunt omnia privilegia & fundationes (b). Episcopi vero nullam habent nec allegarum a monialibus caussarum nec intentatarum ab illis minarum rationem.

C A S U S XXXVI.

TIPHAINA uxor Olivieri cum eodem Aurelio manens cum confundisset, maritum suum ad presbyteratus Ordinem promoveri, ipsa deinde votum emit perpetua castitatis. Obligatur ne præterea ad sequendum disciplina regularis institutum: aut potest ne vitam ut ante gerere in seculo, atque in prædicta eadem urbe in qua fuit maritus etiam remanet.

R E S P O N S .

Distinguendum est: namque aut Olivierus jam suscepit Sacros Ordines, aut ad eodem non sum promovet. Si Sacros Ordines non suscepit, rurum distinguendum est. Ipsius enim uxor Tiphaina aut aetate junior est, aut annis jam plurimis proœcta. Si fuerit aetate junior, eam oportet se Religioi dare prius quam maritus ipsius ad Ordines promoveatur. Ratio est, quia quamquam non conveniat apud omnes. Autores unanimitate, absolute necessarium est, obligari juniorum uxorum ad sequendum Religionis institutum, antequam possit ipsius maritus ad Sacerdotium gradum ascendere, ipsius vi-

rum ea nondum religionem ingressa repellere a sacris Ordinibus: cum Ordinatio sit actus voluntariae jurisdictioni dumtaxat obnoxius: & eundem Episcopus omnino possit non exercere, nisi quantum ad eos in quorum gratiam sibi libertatem euadere exercere. Jamvero prudentiam illius plurimum omnino decet, ne Sacerdotem instigat virum cuius uxor cum junior adhuc sit, etiam in seculo atque vel etiam in urbe in qua maritus ipsius habet residentiam, remaneat. Siquidem decorum, bonum exemplum ac periculum incontinentie sint causa omnino graviores, quam ut inde Episcopus non adhibeat, ad (c) te in eo gerendum cum adhibeat ejusmodi cautione.

At vero si Tiphaina sit jam aetate notabiliter proœcta, atque ejusmodi fuerit, que non possit amplius venire in suspicionem incontinentiae; videtur ab Episcopo posse maritum ipsius ordinari, nulla predicta uxori obligatione induita religionis ingredienda, dissimilando num ipsi remaneat in seculo, nec ne. Ratio est,

quod Episcopus in eo casu jure valeat se gerere qua ratione Canones præscribunt, ut agat quantum ad virum alligatum uxori qui cupit religionem amplecti. Atqui Canones quibus prohibetur, ne vir ejusmodi recipiat ad religiam professionem, nisi ejus uxor si junior sit, eodem quoque tempore religionis institutum featur: nra uteque ad religionem migraverit, ut loquitur Alexander Tertius: (c) permittit, in cap. Cum idem admittatur cum ipsius uxor si senex est, si. 4. de coniugio. lib. 1. tit. 12.

(c) Alex. III. in cap. Cum idem admittatur cum ipsius uxor si senex est, si. 4. de coniugio. lib. 1. tit. 12.

Ex quibus verbis loquuntur: Unde causa difficultas.

Circa Decretum de Claustra monialium sunt quae ex fundatione dicuntur, liberum sibi restringere existimare introitum monasteri. Atque prætextum, se non emisse votum clausurae; nec unquam ingressuras monasterium, si audiret, ullam factae clausurae obligationem. Tleraque minatur, se potius reversuras ad seculum, quam patientiam eandem clausuram, & per parentes nobiles necem etiam Episcopis intentant, si auxiliari ingredimus prohibere:

(d) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(e) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(f) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(g) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(h) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(i) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(j) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(k) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(l) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(m) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(n) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(o) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(p) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(q) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(r) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(s) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(t) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(u) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(v) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(w) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(x) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(y) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(z) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(aa) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(bb) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(cc) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(dd) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(ee) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

(ff) In cap. Ad a. 13. ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

Positum est, ut fine suspicione incontinentie valeat in seculo.

ac de hunc exemplo fidelium, quemadmodum in proposito casu.

Quod autem agendi rationem Episcopi plurimum probat, cum exigit, a Juniori muliere prius emitte folemnet Religionis professionem, quam admittat ipsum virum ad sacros Ordines, est, quia, siquidem ita Canones constituant, cum vir vult Religionem ingredi, potiori jure valer illud idem exigere, quando vult ad gradum Presbyteratus ascendere; quam Sacerdos secularis possit facilis invadere suam uxorem, quotiescumque sibi libertem quam Religionis, cui non sit copia excedenti. Claustrum sui limites, nisi cum expressa Superioris licet; aliusque tunis habitus, tun, profecto Religioni eum in sua vivendi ratione castigatiorem ac modestiorem efficiat. Ex quibus igitur inferendum est, si Olivieri nondum fuerit ad Sacros Ordines promotus, & uxor ipsius sit adhuc junior, at ea professionem solemnet. Religionis esse prius emittendam, quam ipse factos suscipiat Ordines; at vero, si jam fuerit aetate proœcta notabiliter, atque ejusmodi, de qua nulla possit incidere ne minima quidem incontinentia suspicio: eamdem omnino posse in fauorem remanere.

Denique, si Olivieri jam Sacerdos Ordinatus sit; Tiphaina uxor ipsius, qua idem ordinando contentit, atque votum emitit incontinentia, nullatenus intendens se obligare ad ingrediendam Religionem; si junior sit, five senex, nulla ratione tenetur vitam Religionem amplecti. Nihilominus si non posset in eadem urbe, qua fuit Maritus commoratus, ipsa remanere; quia alicuius offensionis locus sumeretur ex mutuo eorum congregatis, ac colloquiosis; obligaretur ex ipsa Lege Charitatis, ad inde recendendum, atque transferendum in alium locum suum domicilium, ut ex ratione tolleretur omnis locus offensionis ac scandali, saltem quoad usque pervenisset, ad aetatem ficerem, ut jam non posset ne levissimum quidem habere suspicione; aut saltem ad maritum suum ultra iam admittendum ad privatos congressus, neque eum, nonnisi presentibus testibus, recipiendum (a).

(a) Samb. to. 1. Casu 128.

C A S U S XXXVII.

PANTALEO Religiosus de Monasterio quando urbis cuiusdam omnino magna, in quo commorantur plus quam centum Religiosi, votum, futurum ut septem penitentiales psalmos quotidie recitaret, ac quoniam ipsius ei Superior sepe laudes jubet, ut Ostiarii munus adimplatur, in ejusmodi officio totum ipsius tempus in integrum impeditur. 1. Potuisse valide votum ejusmodi siccipere: 2. Posito quod, si potest, voti predicti vinculo ligare, obligature sub pena peccati mortalis, ad illud adimplendum.

R E S P O N S .

Ad propostam primo loco questionem respondemus, a Pantaleone non potuisse, nisi de contentu expresso sui Superioris, predictum votum emitti; adeoque eum nullatenus obligari, ad illud idem servandum. Cujus decisio, istam rationem afferit S. Thomas, (e) (f) S. Th. 2. q. 88. art. 2. ad 2.

Religiosus subditus est Prælator, quantum ad se operationes, secundum professionem Regulae: & idem, etiam aliquis ad horam aliquam facere posset, quando ad alia non occupatur a Prælator: quia tamen nullum tempus est exceptum, in quo Prælator ei solitus est.

R E S P O N S .

Prædictus novus Religiosus Voti vinculo, quo se, cum secularis erat, ligaverat, plane solvitur. Neque enim Religiosus obligatur ad reddenda vota, quæ suscepit ante suam formationem professionem: i. Quoniam: qui Religionem profitetur, ea ratione totam vitam suam Divino cultu atque obsequio sic devotus, ut quacunque bona opera, quæ ante vitam votum, continetur ac comprehendantur in voto Religionis, quod considerandum est; ut generale quasi quoddam votum quantum ad omnia private, aliis vota. 2. Quoniam Religiosus profectus moritur quodammodo quantum ad vitam suam anteactam, ut aliam omnino novam incipiat;

3. Propterea quod singularis vita ratio nunquam possit in Communitate Monastica consistere, in quantum ad omne tempus de his, que sibi imperari possunt; si ergo servus non est Pontas Tom. III. Hhh 2. exem-

(f) Idem in 4. q. 1. art. 1. quod.

(g) Reg. & transversibus art. Religiosorum in 5. lib. 31. art. 17.

exemptus aliquo tempore a servitio Domini sui. Ex quibus laudatus S. Doctor sic infert: *Quod ideo nullus tempus est ei vacans, quo posset quolibet facere: et quia omne votum est aliquo tempore comprehendam, ideo, sicut nec servus, ita nec Religiose aliquod votum emittere posset sine consensu sui superioris.*

C A S U S : XXXIX.

CLODIA Monialis Novitia de tertio Ordine S. Francisci, cum animum iduxisset suum, futurum, ut certo certissime recuperetur ad solemnem professionem, privatim ac secreto tria vota Religionis, quae latent in Ordine praedicto nuncupari, suscipi: Sed, cum fuisset ab ipsa Communitate repulsa, fuit Ursulinas postmodum ingresa, apud quas ab anno jam fere integro probationis tempus peragit, & jamjam admittenda est ad solemnum professionem. Quærer autem, utrum, emitendo religiosam professionem in Ordine Sancte Ursulis, coram Deo solvatur vinculum.

Vide { DISPENSATIO VOTORUM.
IMPEDIMENTUM VOTI.
PROFESSIO RELIGIOSA.
RELIGIOSUS, & MONIALIS.

U S U S F R U C T U S .

DICITUR ususfructus jus, quo quis gaudet utendi ac potiendi re aliqua, cuius proprietas ad alium pertinet. *Ususfructus*, ait Lex (a), est *jus alienis rebus utendi fruendi, salva rerum substantia.*

1. Appellatur *jus*; hoc est, legitima potestas, qua Proprietarius non potest spoliare ususfructuarium.

2. Dicitur *jus utendi*, ut ususfructus distinguatur a deposito, quo depositarius jus non habet utendi, nisi de consensu deponenti: cum econtrario ususfructarius gaudet plena atque integra possessione amnum fructuum, redditum, usum, atque emolumentorum, quae potest percipere de re, quam sub titulo ususfructus detinet; atque ita sine ulla vel distractione, vel exceptione, juxta hæc verba Legis: *Omnis fructus rei ad fructuarium pertinet;* (b) & istæc ali; *quicunque redditus est, ad ususfructuarium pertinet. Quaque obventione ex adiustiis, ex areis, & ceteris quicunque adiunctis sunt.* (c) *Quidquid in fundo nascitur, quicquid inde percipi potest, ipsius fructus est* (d).

3. Additur *fruendi*; hoc est, jus fructus, quos potest producere res ex ususfructus titulo possessa, percipiendi, ac suis efficiendi.

4. Subjicitur tandem ista conditio: *Salva rerum substantia*, quoniam ususfructarius non potest rei Dominum ejusdem proprietate privare, neque vel etiam rem ipsam imminuere, seu facere detinorem.

Potest jus prædictum ususfructus variis titulis init; ut Lege, *Consuetudine*, *conventione*, *testamento*, vel donatione.

Ususfructarius, qui eo ipso, quod ususfructus jure gaudet, fructus reperit matus, atque ad perceptionem aptos, eodem facit suos: Atque, cum ususfructus ipsius morte solvetur, obvenient ejus hæredibus quicunque fructus, qui fuerint ante decepsum illius percepti, atque a proprio fundo separati; quamquam in ipso prædio superstites etiam rei inveniuntur; nisi alter constitueretur ex ipsomet ususfructus titulo, quemadmodum ea de re revera variae dispositiones occurrent in ipsis Regionibus, quæ juri moribus inducto subjiciuntur, ac potissimum quantum ad ususfructus dotis, qui, post dissolutum matrimonium, pro diversitate Consuetudinum locorum, diversa quoque ratione eum inter, qui superstes relinquuntur, & hæredes illius, qui primus obiit, dividit confueverunt.

Ut ususfructuario jus acquisitum est, quo tempore fructus percipiuntur; si contingat, postquam fructus locaverit, eum post perceptionem fructum decedere, quamquam tempus solutionis nondum inciderit, primum integrum locationis cedit, ac solvendum est ipsius hæredibus. Ita Lege definitur (e).

Quando fructus alicuius ususfructus non acquiruntur, nisi per vices ex successione temporis, ut contingit quantum ad locationem adiunctum, iisdem non gaudet ususfructarius, nisi ratione habita temporis, quo jus ipsius perferaverit: quodque de iisdem postmodum excurrit, ex quo ususfructus jam non obtinet, pertinet ad Proprietarium (f).

(e) Leg. De
funda. s. f. de
usufr. &c.

(f) Leg. f
operae. 26. f.
cod. t.

U S U S F R U C T U S . 647

Extant quidam fructus, quos ususfructarius jure gaudet percipiendi, prius quam ad plenam maturitatem pervenerint; qualia sunt foena atque Oliva. At non eadem est reliquorum fructuum conditio, qualia sunt frumenta & uva, quae ei nullatenus licet percipere, nisi postquam omnino maturuerint. (a)

Omnis immutaciones utiles, aut detrimentosæ, quæ alicui fundo accidunt, pertinent ad solum duntaxat ususfructuarium, cui uni aut accessio, aut detractio ejusdem tota vindicatur.

Licet prorsus ususfructario, qua ratione ei libuerit, fundum, quem tenet, immutare, modo peior inde non redditur, atque redditus illius inde fiant aliquando locupletiores. (b)

Quando quis proprietarius alicuius fundi, quem locavit, eundem alteri tradit, ut eodem gaudeat sub titulo ususfructus, ususfructario licet locationem interrumper, ac per semetipsum fundo potiri; nisi in titulo, vi cuius ususfructarius effectus est, contrarium enunciatur. (c)

Cum post certum quoddam tempus possessionis, ususfructus solvit, ususfructarius nullo jure potest repetrere, sibi a Proprietario refundi primum tum optimatum, tum accessionum quibus fundum ususfructus ampliavit: (d) verum, si quid in necessarias refectiones impenderit, quod excurrat ultra onus sibi impositum illud totum ei a Proprietario, finiente ususfructu, jure venti praestandum. *Si quid ultra, quam impendi debat, erogatum, potes docere: solemniter reposces. Quæ ipissima verba sunt Legis.* (e)

Ile, cui cedit aliquis ususfructu, sive ex emtione, sive donatione, aut testamento; facultatem eodem fruendi necessario debet ab eo recipere, a quo tenet ususfructu; aut ab ipsius hærede; quin etiam ab ipso Legatario, cui defunctus testamento reliquisset illud prædium, per quod oportet, ususfructuarium transfire, ad colendum fundum sui ususfructus. Quod quidem verbi apertis deciditur Legibus, quæ in eo fundatum suum habent in ipsam æquitatem naturali, cuius dictamine illud idem sic suaderet. (f) At ratione prorsus diversa sentiendum est de quacumque alia commoditate; qua non omnino necessario conductit, ad fruendum ususfructu. In eo namque casu debet ususfructarius satis habere, quod ususfructu ino gaudet, qualis extare reperitur, ut fert Lex eadem (g).

Ususfructus acquisitus ex titulo generali, qualis est titulus alicuius successionis, non tantummodo complectitur immobilia, verum etiam res mobiles, nequidem tis exceptis, quæ suo proprio usu consumuntur, qualia sunt frumenta, vina, atque alii liquores: (h) obligatur nihilominus, post finitum ususfructum, ad restituendam eandem quantitatem, quam accepit, & secundum eandem naturam, juxta quod fertur in suo titulo, si nitatur aliqua conventione, vel aliquo testamento; sed quod pertinet ad alias res, quæ usu non simul ac semel consumuntur, qualia sunt petralsmata, seu alia mobilia supellecilia. Licet equidem iisdem uti, quandiu perferaverit ususfructus; At ususfructarius tenetur eorumdem invigilare conservationi, iisdem ea ratione utendo, quæ bonus aliquis Pater-familias propriis suis domesticis instrumentis ueretur. *Dicendum est, ita ut eum (ususfructuarium) debere, ne abutatur,* inquit Lex; & paulo post, quanquam hæres stipulatus sit, finito ususfructu, volum redidit; attamen non obligari promissorem, si eam sine dolo malo adstram reddiderit (i). Quod autem spectat usumfructum consistente in animalibus, sive equorum armantis, pecudum gregibus, & ceteris ejusmodi, ususfructarius equidem cedit, quidquid inde lumere potest utilitatibus, atque emolumenti, sed ea lege, ut, ususfructus cessante tempore, Proprietario, vel hæredi, numerum eundem, quem receperit, fit redditurus. (k) si tamen animalis prædicta forent ejusmodi naturæ, quod non possent alia producere, non teneretur ea restituere, quæ sine sua culpa periissent (l).

Ususfructarius debet ad propriam suam cautionem primum quidem indicem describere, aut concifice quoddam instrumentum coram Proprietario, aut cuiuslibet alterius, cuius interficit, quo manifestum fiat, quia potissimum in re constitutus sit ususfructus, & qua ratione te habeant res, quas recipit (m).

Prædictus Proprietarius, aut quisquis alius, ad quem pertinet ipsius ususfructus fundus, jure potest exigere ab ususfructario quacunque cautiones necessarias ad conservationem prædicti fundi, atque ad asserendam restitutionem, quæ ab eodem præstanda est, quantum ad eundem illius statum, in quo obligabitur, ad eum, finito ususfructu, reddendum; & Ususfructuario incumbit easdem cautiones ei submittare; nisi habeat vi tituli sui oneris istius immunitatem (n).

Siquidem ususfructarius debeat eorum conservationi invigilare, quæ detiner ex titulo ususfructus, iisdemque ea ratione uti, que decet diligenter Patrem-familias, ut jam monimus: *debet omne, quod diligens Pater-familias in domo sua facit, & ipse facere*, inquit Lex (o), nihil ergo potest quidquam deterius efficere, neque vel etiam immutare, quod alicuius prædicti decorandi causa, vel mere voluptatis gratia, tantummodo positum est. Unde sequitur, ipsi non licere, cuiusdam aditus Arboris succidi, jubere, sub prætextu pinguioris redditus promovendi ibidem fermentem frumenti faciendo, vel vineam instituendo. *Si forte voluptarium fuit prædictum* (p) *Leg. Sed cum s. f. de usufr. q. u.*

(a) Leg. si
abscens. 48. s.
x. f. cod. tit.
& Leg. in fra-
do. s. f. de
usa & scatula.
du. 3. f. lib.
(b) Leg. si
cuius. xi. s. &
& s. ff. de usu-
fructu. &c.

(c) Leg. Ar-
boribus. 12. s.
2. Et Leg. Ar-
bor. 59. s. &
f. cod. tit.

(d) Leg. Sed
si. ff. cod. tit.

(e) Leg. Eun,
ad quem. cod.
de usufr. &c.

(f) Leg. si
fund. i. c. 12.
& j. f. si de
usufr. per lib.
7. t. 6. Leg.
Damascello.
s. f. fidei su &
usufructu. &c.

(g) C. Leg.
s. f. fund. 8.
(h) Leg. fo-
natur. s. f. de
usufr. s. f. de
usufr. carin-
rum. quæ
usu consum-
tur. &c. 17. t.
5. Leg. Omni-
num. 29. & Leg.
usufructu. 7.
Leg. Numi-
natum. 28. Et
Leg. Quoties.

(i) 14. s. 2. Et Leg.
statu. 47. f. de
usufr. &c.

(j) Leg. Sed
si. s. 4. &
ff. de usufr. &c.

(k) Leg. si
caution. 1. f. de
usufr. &c.

(l) C. Leg.
Quid ergo 70.
s. 3. cod. tit.

(m) Leg. si
caution. 1. s. 4.
ff. usufr. que-
madmodum ca-
veat. &c. Lib.
7. tit. 9.

(n) Leg. si
caution. 1. f. de
usufr. Cit. Leg.
si. caution. 1. f.
usufr. &c.

(o) Leg. Sed

¹ Id est, ad dejicere, ut forte hortos editorios faciat, vel aliud faciendum o- quid, quod ad redditum spectat.
Gloss. ibid. v.
Editorios.

C A S U S IV.

TRICINTA aut quadraginta altissimas Arbores violento tempestatis impetu dejectas in Silva quadam; Gaspardus, qui possedit ex titulo usus fructus praedium, cuius praedictis Silvas pars extat, inde iussit exportari simul cum aliis quibusdam demortuarum arborum truncis, tanquam jure proprietatis sibi cedentes. Proprietarius fundi contendit, praedictas arbores esse sibi restituendas, tanquam in partem proprii sui fundi pertinentes. Uttri jus?

R E S P O N S .

Altissime arbores partem efficiunt fundi praedicti, & tunc controvergia cedunt ei, qui ejusdem proprietarius est, cuius ius ac sumptibus debent exportari, ut ususfructuari nullum inferant incommodeum, atque aliae novellae arbores, si velit, in earundem locum substituendas.

(a) Arbores vii temporestatis est. Silvae proprietario restituere arbores, quae non culpa fructus everas ab eo substituon plect. L. arbores. 59 ff. de usufr. &c.

(b) L. Proculius. 19. §. 1.

Exstat tamen alia Lex, quae tert; si adficia ususfructui obnoxia indigent ex aliqua parte rectione excellente, & hoc contra idem, vel iheredes, vel ihereditate, vel ihereditate, vel ihereditate, quod vi autem. Glos. sibid. v. sublationis.

(c) Leg. Art. arboribus. 12. de usufr. &c.

Quod pertinet ad truncos demortuarum Arborum, eoldem omnino potuit Gaspardus sibi vindicare. Considerandit namque idem sunt tanquam quedam redditus species, quae ususfructuari legitime cedit, ea tamen conditione ut in eorum locum novellas alias arbores substituantur accepti, antequam Hervanus decederet; neque frumentum, neque lignum collecta fuerint, sed etiam humi jaceant, praedicta omnia jure proprietatis sibi cedere. Qua de re questione proponitur, utri jus faveat?

(d) Leg. Agri dam de Legibus Digesti (d).

18. ff. codicis.

C A S U S V.

THEODERICUS cum testamento reliquistet Davidi ius Confanguineo jugerum quatuor vinearum usumfructum, pridie deceperit, quo pro eius erant colligenda: De fructibus praedictarum vinearum litigant inter se rum David, tum haeres defuncti. David contendit, cum ius suum ususfructuari non nisi jure frumenti gaudet. Quam ob causam, cum ius illud ante cessationem incipit, quam frumenti, jam nihil sibi potest quidquam vindicare, neque adeo ipsius haeres quidquam cedit: siquidem ex utroque non censeatur, nisi unica eademque persona exurgere (b).

R E S P O N S .

Praedicti fructus Davidi jure vindicantur. Nam eo ipso, quod aliquis ususfructus tempore, quo fructus percipi consueverunt, finem accipit sive ex obitu ipsius ususfructuari, sive alia quacumque de causa, quod reperitur a proprio iuso tundo separatum, licet in ipsomet praedio jacens atque etiam humi remansent, ipsius haeres defuncti. David contendit, cum ius suum ususfructuari fuerit, ante vindemiam inceptam, consecutus, ipsam sibi vindemiam esse vindicandam: haeres vero Theoderici partem oppolitam tueretur. Uttri praedicti fructus jure cedunt?

(b) Leg. Ha-

ufructus. 1. ff. 2.

utriusque ac-

crescendo lib.

7. tit. 2. & pa-

sum tot. 2.

(c) L. Si Mu-

llerii. 8. ff. cod.

tit.

(d) Ang. v. U.

& Sylvestri de Prierio (g), qui sic habet. plu-

sus. n. 17.

(e) Sylvestri.

v. 15. ff. 2. qu-

am.

18. ff. quibus-

mod. ususfr.

fructus. 6. ff. 2.

q. 1. ff. 2.

q. 2. ff. 2.

q. 3. ff. 2.

q. 4. ff. 2.

q. 5. ff. 2.

q. 6. ff. 2.

q. 7. ff. 2.

q. 8. ff. 2.

q. 9. ff. 2.

q. 10. ff. 2.

q. 11. ff. 2.

q. 12. ff. 2.

q. 13. ff. 2.

q. 14. ff. 2.

q. 15. ff. 2.

q. 16. ff. 2.

q. 17. ff. 2.

q. 18. ff. 2.

q. 19. ff. 2.

q. 20. ff. 2.

q. 21. ff. 2.

q. 22. ff. 2.

q. 23. ff. 2.

q. 24. ff. 2.

q. 25. ff. 2.

q. 26. ff. 2.

q. 27. ff. 2.

q. 28. ff. 2.

q. 29. ff. 2.

q. 30. ff. 2.

q. 31. ff. 2.

q. 32. ff. 2.

q. 33. ff. 2.

q. 34. ff. 2.

q. 35. ff. 2.

q. 36. ff. 2.

q. 37. ff. 2.

q. 38. ff. 2.

q. 39. ff. 2.

q. 40. ff. 2.

q. 41. ff. 2.

q. 42. ff. 2.

q. 43. ff. 2.

q. 44. ff. 2.

q. 45. ff. 2.

q. 46. ff. 2.

q. 47. ff. 2.

q. 48. ff. 2.

q. 49. ff. 2.

q. 50. ff. 2.

q. 51. ff. 2.

q. 52. ff. 2.

q. 53. ff. 2.

q. 54. ff. 2.

q. 55. ff. 2.

q. 56. ff. 2.

q. 57. ff. 2.

q. 58. ff. 2.

q. 59. ff. 2.

q. 60. ff. 2.

q. 61. ff. 2.

q. 62. ff. 2.

q. 63. ff. 2.

q. 64. ff. 2.

q. 65. ff. 2.

q. 66. ff. 2.

q. 67. ff. 2.

q. 68. ff. 2.

q. 69. ff. 2.

q. 70. ff. 2.

q. 71. ff. 2.

q. 72. ff. 2.

q. 73. ff. 2.

q. 74. ff. 2.

q. 75. ff. 2.

q. 76. ff. 2.

q. 77. ff. 2.

q. 78. ff. 2.

q. 79. ff. 2.

q. 80. ff. 2.

q. 81. ff. 2.

q. 82. ff. 2.

q. 83. ff. 2.

q. 84. ff. 2.

q. 85. ff. 2.

q. 86. ff. 2.

q. 87. ff. 2.

q. 88. ff. 2.

q. 89. ff. 2.

q. 90. ff. 2.

q. 91. ff. 2.

q. 92. ff. 2.

q. 93. ff. 2.

q. 94. ff. 2.

q. 95. ff. 2.

q. 96. ff. 2.

q. 97. ff. 2.

q. 98. ff. 2.

q. 99. ff. 2.

q. 100. ff. 2.

q. 101. ff. 2.

q. 102. ff. 2.

q. 103. ff. 2.

q. 104. ff. 2.

q. 105. ff. 2.

q. 106. ff. 2.

q. 107. ff. 2.

q. 108. ff. 2.

q. 109. ff. 2.

q. 110. ff. 2.

q. 111. ff. 2.

q. 112. ff. 2.

q. 113. ff. 2.

q. 114. ff. 2.

q. 115. ff. 2.

q. 116. ff. 2.

q. 117. ff. 2.

q. 118. ff. 2.

q. 119. ff. 2.

q. 120. ff. 2.

q. 121. ff. 2.

q. 122. ff. 2.

q. 123. ff. 2.

q. 124. ff. 2.

q. 125. ff. 2.

q. 126. ff. 2.

q. 127. ff. 2.

q. 128. ff. 2.

q. 129. ff. 2.

q. 130. ff. 2.

q. 131. ff. 2.

q. 132. ff. 2.

q. 133. ff. 2.

q. 134. ff. 2.

q. 135. ff. 2.

q. 136. ff. 2.

q. 137. ff. 2.

q. 138. ff. 2.

q. 139. ff. 2.

q. 140. ff. 2.

q. 141. ff. 2.

q. 142. ff. 2.

q. 143. ff. 2.

q. 144. ff. 2.

q. 145. ff. 2.

q. 146. ff. 2.

q. 147. ff. 2.

q. 148. ff. 2.

q. 149. ff. 2.

q. 150. ff. 2.

q. 151. ff. 2.

q. 152. ff. 2.

q. 153. ff. 2.

q. 154. ff. 2.

q. 155. ff. 2.

q. 156. ff. 2.

q. 157. ff. 2.

q. 158. ff. 2.

q. 159. ff. 2.

q. 160. ff. 2.

q. 161. ff. 2.

q. 162. ff. 2.